

end ikke helt på samme niveau, »Mikrolet i Milano«.

Det er imidlertid således, at kunstneren ikke *har* at se tingene på en bestemt måde, der er mange »virkeligheder«, og han har lov til at vælge den, der inspirerer ham. Forestillinger om virkelighed er *også* virkelighed, når de behandles kunstnerisk intenst, og med kunstnerisk intensitet er de forestillinger om virkeligheden, som Joe (*Richie Andrusco*) nærer, behandlet af »Outsiderne« *Ray Ashley, Morris Engel og Ruth Orkin*. Virkeligheden er for ham først og fremmest noget at røre ved, at gå på, at ride på, at lege med — han er på et tidligere stadium end den ældre broder, der er ved at komme lidt på afstand af tingene selv, der derfor kan planlægge, lægge fælder, være utilfreds uden en direkte fysisk årsag, klare ærterne til slut. Han har på godt og ondt smagt af abstraktionens træk, den lille kender kun det konkrete.

Muligvis er »Den lille Flygtning« lidt didaktisk på lignende måde som PH er det i Høsts og Bernilds film: Glem aldrig helt det barnlige i dig, genvind forholdet til de nære ting, find det stadig dejligt at røre ved en kold appelsin eller en hård golfkugle, vær også lidt erotisk med tingene omkring dig. Men i hvert fald er det i »Den lille Flygtning« med en sjælden intuition og iagttagelses-evne lykkedes at beskrive denne uskyldighedstilstand, at omsætte den i en strimmel, der vel er lidt for lang og ikke psykologisk dybtborende, men som i sin helhed er meget levende, skønt den momentvis (især i de montageagtige afsnit) kan minde om et videnskabeligt eksperiment: man anbringer en dreng i en

Richie Andrusco som den lille flygtning.

række forskellige situationer, hvordan vil han da reagere?

Dette sidste er nok grunden til, at man ikke tror, de tre denne gang særdeles heldige filmfolk vil kunne yde meget mere end denne ene film. De har evne til at liste sig ind på en drengs virkelighed, til at beskrive den nøjagtigt (dog også til at meddele følelse), men man har på fornemmelsen, at »Den lille Flygtning« har udtømt deres dramatiske opfindsomhed, deres fantasi — man aner ikke reserver her. Måtte denne fornemmelse være forkert!

Erik Ulrichsen.

FILMINDEX IV

JØRGEN ROOS

Ved Werner Pedersen.

Jørgen Roos (f. 1922) er den mest alsidige blandt de unge danske kortfilminstruktører. Foruden som instruktør for nedennævnte film har han virket som manuskriptforfatter, klipper, bearbejder og ikke mindst som fotograf. Blandt de film, han »kun« har været kameramand på, fremhæver han selv »Copenhagen Calling« (1947, instruktør Karl Roos), »Gården hedder Vikagardur« (1947, instruktør Vald. Lauritzen) og »De nåede færgen« (1948, instruktør Carl Th. Dreyer). I perioden 1945—47 ledede Jørgen Roos,

de første to år sammen med Albert Mertz, filmklubben »Københavns Film Studiez«, hvis forevisninger af filmens klassikere etc. fik stor betydning for den unge filmgeneration.

Forkortelser: DK: Dansk Kulturfilm. MFU: Ministerierernes Filmudvalg. SFC: Statens Filmcentral.

Årstallene er produktionsår.

FLUGTEN. 1942. Prod.: Privat. Opr. stum. 1948 overtaget af DK og forsynet med lyd. Manuskript og instruktion: Jørgen Roos og Albert Mertz. Kamera: Jørgen Roos. Trommesolo: John Steffensen.

KÆRLIGHED PÅ RULLESKØJTER. 1943. Prod.: Saga for Barbett. Manuskript og instruktion: Jørgen Roos og Albert Mertz. Kamera: Annelise Reenberg. Musik: Arvid Müller.